

jaa, indrømmer jeg, skal et Fremskridt; vi ere komne jaa vidt, at vi forhaabentlig kunne opnuddre den Bøgestrøm, hvis Opnuddring vi nu have været 3 Aar om at forberede. All det Fremsthu, der ligger til Grund for Bevillingen, fremgaar af Følgende, som ligeledes fremgaar af Anmærkningerne, nemlig at Bøgestrømmen i Mellemtiden er bleven jaa tilhændet, at Udgifterne til Opnuddringen ere stegne med 10,000 Kr. Det er det eneste Fremskridt, jeg har kunnet opdage paa Administrationens Omraade, og jeg skal derfor med Hensyn til Spørgsmaalet i dets Almindelighed lade det ligge.

Derimod er der adskillige Ting, som skrive sig fra Fortiden, og som jeg ikke kan lade være at nævne; det er min Hensigt at indskrænke mig til disse enkelte Ting, hvad denne Side af Administrationen angaar; thi vilde jeg røre ved andre Sider, vilde der være Punkter nok at komme ind paa. Jeg skal blot i Forbigaaende nævne et Punkt, som jeg tror, at Enhver, der er bekendt med vore Forhold paa Landet, vil indrømme tyder paa ikke ringe Grad af Forsømmelighed. Jeg vil blot henlede Opmærksomheden derpaa; men jeg tror ikke, det hjælper Noget. Det er vort Apothekervæsen. Der eksisterer her i Landet den Fordom, at man ikke maa oprette mere end det høist nødvendige Antal nye Apotheker. Det er et Hensyn til Apothekerne, som vistnok paastjønnes af disse, men aldeles ikke af Befolkningen. Resultatet deraf er, at Apothekernes Antal omkring i Landet siden 1848 kun er steget med ganske faa, medens det i Kjøbenhavn er steget temmelig betydelig. Der findes derfor de fleste Steder en betydelig Veilængde til de enkelte Apotheker, og Befolkningen føler sig i det Hele brostholden derved, men jeg har ikke set noget omhelst Spor af, at der i jaa Henseende er gjort Skridt til at indføre bedre Tilstande. Jeg skal blot, for at man kan se, hvorledes Forholdene staa tilbage her i Landet paa dette Omraade, som dog er af Bigtighed for Befolkningens materielle Velvære, gjøre opmærksom paa, at efter de statistiske Oplysninger, som jeg har Grund til at anse for rigtige, ere vi et af de Lande, der ere stættest forsynede med Apotheker. Her i Danmark findes der i Gjennemsnit et Apothek for hver 14,000 Indbyggere, medens der i Tyskland er et for hver 9000, i Schweiz et for hver 8000, i Frankrig et for hver 6000 og i Holland et for hver 5000. Altsaa staar Danmark overordentlig langt tilbage, og Grunden dertil er ikke, at Apothekerne i og for sig ere fattige. Disse Forretninger ere ret rentable; thi gjør man sig bekendt med Salgs-

priserne for de Apotheker, der ere solgte i de sidste Aar, vil man se, hvorledes de voxe. I 1878 blev Apotheket i Roskilde solgt for 260,000 Kr., og flere ere solgte for et Par Hundrede Tusinde Kr. og derved. Det er altsaa en rentabel Forretning. Jeg har blot foreløbig ganske i Forbigaaende villet gjøre opmærksom herpaa for at vise, at paa hvilket Punkt af Administrationen man tager fat, ses det, at vi ere tilbage for de fleste andre, maasse for alle andre Lande; men hertil skal jeg, som sagt, indskrænke mig, da jeg ikke vil nærmere ind paa den almindelige Side af Sagen.

Med Hensyn til de Spørgsmaal, der blev ilaget over forrige Aar, men som jeg finder det nødvendigt at komme ind paa igjen i Aar, fordi der er foregaaet Ting, som næppe kunne være Bevillingsmagten ligegyldige, maa jeg først nævne Postvæsenet. Niende Medlemmer ville erindre, at under Behandlingen her ifjor modfattede Folkethinget sig endel Bevillinger til nye Assistentur og Kjøbenhavn og Kontorhold paa forskellige Postkontorer, til Medhjælp, Budløn o. s. v. Det blev jo fra Regjeringens Side gjort gjældende, at en saadan Foranstaltning vilde have til Følge, at Posten blev endnu stættre besørget end hidtil, og det blev navnlig gjort gjældende for Kjøbenhavns Vedkommende. Jeg tillod mig at tvivle om det Hensigtsmæssige i denne Bemærkning eller denne Taktik fra Regjeringens Side, som imidlertid blev i høj Grad applauderet af Regjeringens Venner udenfor Salen; thi det forekommer mig, at det nærmeste Resultat af, at Regjeringen besørger sin Ombæring af Posten stættre, vil i Kjøbenhavn være Noget, der nærmest interesserer de gule Brevkasser. Publikum vil det omtrent være det samme, om det kaster sine Breve i de røde eller i de gule Postkasser; men det forekommer mig, at Staten burde konkurrere med de gule Kasser istedetfor at trække sig tilbage for dem. I Almindelighed har man jo ogsaa taget denne Sag med den Ligegyldighed, den fortjener, og den Agitation, som ifjor blev reist paa Spørgsmaalet om de negtede Assistentur, har vist sig uden Betydning. Men omkring i Provindserne, alle de Steder, hvor Kontorholdet er negtet for høiet, er det mig meddelt, at Regjeringen skulde have paalaagt vedkommende Postmestere at indskrænke Kontortiden. En saadan Foranstaltning er næppe lovlig, thi Bevillingen er given under Forudsætning af den bestemte Kontortid; Regjeringen kan ganske vist negte at udvide Kontortiden, naar den ikke faar flere Benge til mere Arbejde, men den kan ikke vilkaarlig indskrænke den Kontortid,